

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2417/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Перковић, адвокат у ..., против туженог Акционарско друштво за пружање услуга „Бердап услуге“ Кладово, чији је пуномоћник Лисавета Обрадовић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 25Гж1 1725/2019 од 19.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Ревизија тужиоца се УСВАЈА, укидају се пресуда Апелационог суда у Нишу 25Гж1 1725/2019 од 19.05.2020. године и пресуда Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову I 6П1 220/18 од 29.01.2019. године и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Апелациони суд у Нишу је донео пресуду 25Гж1 1725/2019 дана 19.05.2020. године, којом је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову I 6П1 220/18 од 29.01.2019. године, којом је одбачена тужба тужиоца у делу којом је тражио да суд поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ..-2015 од 12.08.2015. године као неблаговремену, одбио као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад на послове на којима је радио пре отказа уговора о раду или на други одговарајући посао и да му исплати накнаду штете и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период када није радио, одбио као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да му суд утврди накнаду штете у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајуће порезе и доприносе у складу са законом у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, накнади друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца, одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде која је умањена за износ пореза и доприноса који се обрачунавају по основу зараде, у складу са законом, у висини од 25.000,00 динара нето, почев од 06.07.2015. године до повратка на рад са законском затезном каматом до исплате и да се обавезе тужени да обрачуна и исплати доприносе Републичком фонду за ПИО, Републичком заводу за ЗО и Националној служби за запошљавање, као неоснован, и обавезао тужиоца да туженом

накнади парничне трошкове у износу од 108.950,00 динара , те је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу као неоснован.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио благовремену и дозвољену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 ... и 18/2020) и одлучио да је ревизија тужиоца основана.

Према разлозима побијане пресуде, другостепени суд је нашао за правилно решење првостепеног суда о одбацивању тужбе у делу којим је тужилац тражио да суд поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ..-2015 од 12.08.2015. године као неблаговремену. С обзиром да нису испуњени услови за поништај отказног акта, закључио је да нису испуњени ни услови за остваривање других права које тужилац тражи постављеним тужбеним захтевима и да је првостепени суд правилно одбио тужбене захтеве за остала потраживања, као неосноване.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог. Решењем туженог чији поништај тужилац тражи тужбом, број ..-2015 од 12.08.2015. године, тужени је тужиоцу отказао уговор о раду позивом на одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и став 3. Закона о раду, због повреде радне обавезе, односно неоправданог изостајања са рада три и више радних дана у 2015. години почев од 16.07.2015. године и даље. Достављач туженог је покушао да тужиоцу достави упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду дана 31.07.2015. године, али нико од чланова породице није хтео да преузме доставу. Тужени је сачинио белешку 31.07.2015. године, у просторијама службе туженог, о немогућности да се запосленом тужиоцу уручи упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, те је упозорење истакнуто на огласној табли туженог, а скинуто је са огласне табле 10.08.2015. године. Потом је тужени решење о отказу уговора о раду, број ..-2015 од 12.08.2015. године према утврђењу првостепеног суда уручио тужиоцу на исти начин као и упозорење, најпре безуспешно на адреси пребивалишта 12.08.2015. године, а затим је решење објавио на огласној табли 12.08.2015. године, и скинуо га са огласне табле 20.08.2015. године. Првостепени суд закључује да је закључно са 19.08.2015. године протекло 8 дана од објављивања решења на огласној табли туженог, те сматра да је решење достављено тужиоцу 19.08.2015. године. Другостепени суд закључује да је тужиоцу решење достављено преко огласне табле туженог дана 20.08.2015. године.

Тужилац је у периоду од ..07.2015. године до ..01.2016. године био на издржавању казне затвора у КПЗ ..., о чему, према утврђењу нижестепених судова, није обавестио туженог. Након повратка са издржавања казне затвора, дана 22.01.2016. године, на захтев тужиоца, тужени је тужиоцу поново уручио оспорено решење о отказу уговора о раду. Нижестепени судови околност да је тужени тужиоцу уручио решење о отказу уговора о раду 22.01.2016. године сматрају ирелевантном, јер налазе

да је решење о престанку радног односа тужени тужиоцу доставио сагласно одредби члана 185. став 3. и 4. Закона о раду 19.08.2015. године, односно 20.08.2015. године. Тужба коју је тужилац поднео ради поништаја решења о отказу уговора о раду 17.03.2016. године је неблаговремена, рачунајући рок од 60 дана прописан одредбом члана 195. став 1. и 2. Закона о раду од 19.08.2015. године по схватању првостепеног суда, а по схватању другостепеног суда од 20.08.2015. године.

Одлука је заснована на погрешној примени материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 185. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/205, 54/2009, 32/2013 и 75/2014), који је био на снази у време доношења оспореног решења о отказу уговора о раду, уговор о раду отказује се решењем у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, а мора се доставити запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, те ако послодавац запосленом није могао да достави решење у наведеном смислу, дужан је да о томе сачини писмену белешку и да решење објави на огласној табли послодавца. По истеку 8 дана од дана објављивања сматра се решење достављеним. Према утврђеним чињеницама тужени је, након што је покушао доставу упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду тужиоцу на адресу пребивалишта, о том безуспешном покушају сачинио белешку 31.07.2015. године. Након тога је покушао доставу решења о отказу уговора о раду на адресу пребивалишта тужиоца и затим га објавио на својој огласној табли истицањем 12.08.2015. године. Међутим, решење је тужени скинуо са огласне табле 20.08.2015. године, дакле пре него што је протекао и осми дан од објављивања. Решење се сматра достављеним по истеку 8 дана од дана објављивања. Дакле, да је решење било објављено на огласној табли пуних 8 дана, деветог дана, дакле 21.08.2015. године сматрало би се достављеним. Како решење није било 8 дана истакнуто на огласној табли туженог, то се ни достава не може сматрати уредном. Пре тога, тужени је покушао доставу решења на адресу пребивалишта тужиоца, али су доставу, према тврдњи тужиоца, одбила малолетна лица, чланови његове породице. Такво одбијање само по себи не може значити немогућност достављања решења на адреси пребивалишта тужиоцу. О том безуспешном достављању тужени није сачинио службену белешку. Даље, утврђено је да је тужилац већ тада био на издржавању казне затвора. У ситуацији када се запослени коме је неопходно доставити акт о отказу уговора о раду лично, не налази у процесу рада, тада се решење о отказу не може доставити преко огласне табле туженог, јер је ноторно да се запослени са тим не може упознати, односно не може на огласној табли прочитати решење о отказу уговора о раду. Тиме нису поштована правила за достављање акта о отказу уговора о раду личним достављањем, законом установљена ради заштите интереса запосленог и обезбеђивања права на заштиту од незаконитог отказа уговора о раду.

Са ових разлога тужиоцу је на законити начин достављено решење о отказу уговора о раду тек личним уручењем 22.01.2016. године, а од тада до подношења тужбе ради поништаја решења није прошао рок од 60 дана предвиђен одредбом члана 195. Закона о раду, те тужба није поднета по протеку рока из члана 195. став 2. Закона о раду и побијано решење о одбацивању тужбе садржано у изреци побијане пресуде је незаконито. Нижестепени судови су погрешно применили одредбе члана 195. Закона о

раду, када су ценили околности о сазнању тужиоца да му је престао радни однос код туженог, и то по посредном сазнању, без личног достављања тужиоцу решења о отказу уговора о раду. Ово стога, што се у ситуацији када је решење којим је повређено право запосленог донето, тада рок за покретање спора рачуна од достављања решења, а не од сазнања за повреду права на други начин.

Ово су разлози због којих је укинута другостепена одлука у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу један изреке, односно у делу решења о одбацивању тужбе, те последично и у преосталом делу, с обзиром да су преостали тужбени захтеви одбијени из разлога што према ставу нижестепених судова нису испуњени услови за поништај отказног акта.

Одлука је донета по одредби члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић